

Visitaspreden i Skåre menighet

12. mai 2019

4. søndag i påske

Evangelietekst: Joh. 14, 1-11

«La ikke hjertet bli grepet av angst, Tro på Jesus!»

Sol over byen ved Karmsundet, selv med lave temperaturer er det varslet sommer mellom trærne i parken ved Skåre kirke. Ennå klinger påskegleden her i Udland, gleden over at Jesus lever: *Halleluja!* Og samtidig melder spørsmålene seg, sjølsagt gjør de det. *«Herre, vi vet ikke hvor du går hen, hvordan kan vi da vite veien?»*

Jesus fortalte en gang en lignelse om den sønnen som fikk utdelt farsarven på forskudd. Til slutt, etter at alt var satt over styr, kom han til seg selv og sa: *«jeg vil bryte opp og gå til min far»*. Farshuset var ikke glemt. Lengten var sterkere enn skammen over at arven var oppbrukt. Finnes den lengten i vårt liv? Lengter alle mennesker? Gjennom år med begravellesjobbing har jeg møtt håpet om farshuset med mange rom både som frelsesvisshet og som fortvilelsens siste halmstrå. Jeg vet ikke hva som gjør sterkeste inntrykk.

Vi som er døpt har fått Kirka som vårt hjem her på jorden. Vi trenger hjelp til å huske hvor vi hører til. Mange norske finner ei kirke de kan gå inn i når de er utenlands. Mine barnebarn trodde jeg skulle til «udlandet» denne uka. Noen steder i utlandet finnes det sjømannskirker. Mottoet deres møter deg i døra når noen sier: Velkommen hjem! Evangeliet viser oss bilde av et hjem hos Gud. Kan du veien hjem?

Pilegrimen er blitt synlig igjen. Langs gamle pilegrimsruter går og kjører den moderne pilegrimen, med åndelig veileder og uten. Noen ganger vandrer vi fysisk, som vi gjorde på torsdag langs kysten fra Kvalsвик til Krosshaugen og videre til Skåre kirke. Like ofte vandrer vi i overført betydning, – langs usynlige veier i et indre landskap, og begge deler er godt for oss.

Men lengten etter farshuset med de mange rom, himmelhåpet, kan som alt menneskelig ha en skyggeside. Vi kan bli så opptatt av det himmelske målet at vi ikke er helt tilstede her og nå. Så må Jesus, vår medvandrer alle dager, helt til verdens ende, hente oss inn og sette oss på plass. Som han gjorde med Filip, *«enda jeg har vært hos dere så lenge? Den som har sett meg, har sett Far. Hvordan kan du da si: vis oss Far?»* Jesus er ikke avhengig av at vi setter oss i stillhet for meditere eller legger ut på vandring langs gamle pilegrimsruter. Alt dette er godt for oss, men Han som vant over døden er nå tilstede overalt og alltid. Mens du rydder ut av oppvaskmaskinen kan du snakke med Jesus, når du

sitter på skolen, eller venter i kassakøen, over alt og alltid. Jesus er selv Veien. *La ikke hjertet bli grepet av angst!*

De første kristne blir i Apostelgjerningene omtalt som: «*de som følger veien*». Å følge veien er å leve i spennet, i dobbeltheten mellom det som er – og det som skal komme, våge å være underveis. I det ligger også å forstå og tolke tida vi lever i nå. Jesus har vist oss hvem Gud er. Gud ligner på faren i lignelsen om den bortkomne sønnen. Når de feirer han som er kommet hjem står faren utenfor og snakker med en bitter eldste sønn som ikke ville være med på festen. Gud er ikke ferdig med menneskene, Gud har aldri gitt opp et eneste menneskebarn. Jesus viser oss at Guds kjærlighet alltid strekker seg ut til de som er utenfor. Ikke døden engang kunne stanse Jesus. Etter preken skal vi synge: *Eg veit i himmerik ei borg. La ikke hjertet bli grepet av angst!*

Troen er aldri ferdig: vi har noe å strekke oss mot, hele tida, hver dag. *Vis oss!* sier disiplene. Og Jesus viser til de gjerninger Far gjør. *Om ikke for annet, så tro det for selve gjerningenes skyld.* Når Jesus er veien, er han også den som viser oss hvordan vi skal leve, «Do it the way Jesus did», som jeg sa til ungene på «Etter skoletid». Kanskje våre liv og gjerningene våre er det språket Gud taler gjennom til folk som bor her i nordre del av byen?

Hva er Jesu gjerninger? I evangeliene leser vi at han gjør under og helbreder? Ja, i Jesu navn kan alt godt skje, men miraklene og det sensasjonelle må ikke få overskygge at Jesu gjerninger også er den grenseoverskridende kjærligheten til enkeltmennesker midt i det vanlige livet. Det understreket også Joralf Gjerstad, Snåsamannen, da han besøkte Kopervik og Vår Frelses kirke i fjor. Evangeliene er fulle av fortellinger om jordnære møter: En Sakkeus blir sett og får besøk, ei som har brutt ekteskapet får stå oppreist foran Jesus, ei enke som gir sin siste mynt i tempelkisten blir løftet opp som forbilde.

Han som sjøl er veien kjenner hver enkelt av oss og vet hva vi har å jobbe med. Hva må til for at vi helhjertet skal følge veien? Sliter vi i vei og bærer rundt på mye vi heller skulle latt ligge? Vi bruker sannsynligvis både tid, penger og krefter på ting som ikke kan gi glede og fred. Hør heller på profeten Jesaia: *Gud gir den trette kraft og den som ikke har krefter gir han stor styrke.*

Jesus spør en Peter eller en Maria eller en Tomas: *Kjenner du meg? Elsker du meg?* Troen er aldri ferdig: vi har noe å strekke oss mot, hele tida, hver dag. Og samtidig får vi hvile i at Jesus og hans gjerning er nok.

Det er alltid mulig å bevege seg i retning av det Gudsriket vi håper på, det er mulig å være der hvor Guds velsignelse skjer, kanskje til og med lede andre på Veien? «Min Veg» heter den nye presentasjonen av trosopplæringen i

Haugesunds-menighetene. Målet er at de som vokser opp i kirka skal kunne si:
Min veg er Jesus. Dette er mi kirke. Ikke for å sikre et rom for seg selv, men for
å være til velsignelse for de menneskene og den verden Gud elsker.

La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Jesus!

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var, er og blir en sann
Gud fra evighet til evighet.